

Դանիելի Գիրքը — Թիվ իննսուներկու

Մարգարեության բացահայտումը. Դանիելի վերջին վեց համարների եռակի կիրառությունը և Երրորդ հրեշտակի առաջընթացող լույսը

Jeff Pippenger

2024-02-25

Միլլերի շարժման մեջ գիտության աճը բացվեց, և այն նախ և առաջ, թեև ոչ բացառապես, փորձության ենթարկեց Միացյալ Նահանգներում դավանությանը բողոքականներին: Սարդիսը՝ այն եկեղեցին, որ դուրս էր գալիս պապական գերիշխանության խավարից, առաջնորդվում էր դեպի ավետարանի առավել լիակատար ըմբռնումը, որը պետք է հայտնվեր, երբ երկնային սրբարանը բացվեց երկնքում: Երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ գիտության աճը բացվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և այն ամբողջ աշխարհում փորձության ենթարկեց Լաոդիկեական աղվենտիզմը: Այդ պատճառով Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներում ներկայացված ճշմարտությունը, որը գիտության աճի աղբյուրն է, դիմադրության հանդիպեց Լաոդիկեական աղվենտիզմի կողմից:

«Ճշմարիտ հիմքի վրա (Ա Կորնթացիներին 3:10, 11) կառուցող այն սակավաթիվ հավատարիմները շփոթության մեջ էին ընկել և խոչընդոտվում էին, քանի որ կեղծ վարդապետության աղբը խանգարում էր գործին: Ինչպես Նեեմիայի օրերում Երուսաղեմի պարսպի վրա աշխատող շինարարները, ոմանք պատրաստ էին ասելու. «Բեռնակիրների գործությունը տկարացել է, և աղբը շատ է, այնպես որ մենք չենք կարող շինել»: Նեեմիա 4:10: Հոգնած լինելով հալածանքի, խաբեության, անօրենության և ամեն մի այլ արգելքի դեմ անդադար պայքարից, որ Սատանան կարող էր հորինել՝ նրանց առաջընթացը կասեցնելու համար, ոմանք, որ հավատարիմ շինարարներ էին եղել, վիատվեցին. և հանուն խաղաղության ու իրենց ունեցվածքի և կյանքի ապահովության՝ նրանք հեռացան ճշմարիտ հիմքից: Մյուսները, իրենց թշնամիների հակառակությունից աներկյուղ, անվախորեն հայտարարում էին. «Նրանցից մի՛ վախեցեք. հիշեցե՛ք Տիրոջը, որ մեծ է և անեղ» (համար 14), և նրանք շարունակում էին գործը, ամեն մեկը՝ իր սուրբ կողքից կապած: Եփեսացիներին 6:17:»

«Ճշմարտության հանդեպ նույն ասելության և ընդդիմության ոգին բոլոր դարերում ներշնչել է Աստծո թշնամիներին, և նույն զգոնությունն ու հավատարմությունն են պահանջվել Նրա ծառաներից: Քրիստոսի խոսքերը առաջին աշակերտներին կիրառելի են Նրա հետևորդների համար մինչև ժամանակի վախճանը. «Ինչ որ ձեզ եմ ասում, բոլորին եմ ասում՝ արթո՛ւն կացեք»: Մարկոս 13:37»: Մեծ պայքարը, 56:

Դանիելի վերջին վեց համարների պատգամի ներկայացումը սկիզբ առավ Լաոդիկեական աղվենտիզմի ինքնաապահով ծառայությունների միջավայրում, և ապա, ժամանակի ընթացքում, առերեսվեց Լաոդիկեական աղվենտիզմի նշանավոր աստվածաբանների (գիտունների) հետ: Այն զենքերը, որոնք գործադրվեցին պատգամը վարկաբեկելու փորձի մեջ, անփոփոխաբար ավելի մեծ լույս և հստակություն ծնեցին

այն համարների վերաբերյալ, որոնք գտնվում էին քննության և հարձակման ներքո: Այդ հարձակումները վերջապես հանգեցրին մարգարեական այնպիսի ըմբռնումների, որոնք նախկինում չէին ճանաչվել, սակայն այն ժամանակ հաստատվեց, որ դրանք երրորդ հրեշտակի առաջադիմող լույսի մասն են:

Միլլերականները ճանաչում էին միայն Աստվածաշնչյան մարգարեության չորս թագավորություններ, սակայն 1844 թվականից կարճ ժամանակ անց հասկացվեց, որ Միացյալ Նահանգները Հայտնություն տասներեքի երկրային գագանն է, և այդ ըմբռնումը պարզաբանեց, որ պապականությունը պարզապես Հռոմեական թագավորության մի մասը չէր, այլ իրականում Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորությունն էր:

«Մեծ կարմիր վիշապի, հովազանման գագանի և գառանման եղջյուրներ ունեցող գագանի խորհրդանիշների ներքո Հովհաննեսին ներկայացվեցին այն երկրային իշխանությունները, որոնք հատկապես ներգրավվելու էին Աստծո օրենքը ոտնահարելու և Նրա ժողովրդին հալածելու գործում: Պատերազմը շարունակվում է մինչև ժամանակի վերջը: Աստծո ժողովուրդը, խորհրդանշված մի սուրբ կնոջ և նրա զավակների միջոցով, ներկայացված էր որպես խիստ փոքրամասնություն: Վերջին օրերում միայն մնացորդն էր դեռևս գոյություն ունենում: Դրանց մասին Հովհաննեսը խոսում է այսպես. «Նրանք, որ պահում են Աստծո պատվիրանները և ունեն Հիսուս Քրիստոսի վկայությունը»»:

«Հեթանոսության միջոցով, իսկ ապա՝ պապականության միջոցով, սատանան շատ դարերի ընթացքում գործադրեց իր իշխանությունը՝ ջանալով երկրի երեսից ջնջել Աստծո հավատարիմ վկաներին: Հեթանոսներն ու պապականները շարժվում էին նույն վիշապային ոգով: Նրանք տարբերվում էին միայն նրանով, որ պապականությունը, Աստծուն ծառայելու ձևացնելով, առավել վտանգավոր և դաժան թշնամի էր: Հռոմեականության միջոցով սատանան գերության մեջ առավ աշխարհը: Աստծո անունով կոչվող եկեղեցին ներքաշվեց այս մոլորության շարքերը, և ավելի քան հազար տարի Աստծո ժողովուրդը տառապեց վիշապի ցասման ներքո: Եվ երբ պապականությունը, իր գործությունից զրկված, հարկադրված եղավ դադարեցնել հալածանքը, Հովհաննեսը տեսավ մի նոր իշխանություն, որ ելնում էր՝ արձագանքելու վիշապի ձայնին և շարունակելու նույն դաժան ու հայհոյական գործը: Այս իշխանությունը, վերջինը, որ պետք է պատերազմ մղի եկեղեցու և Աստծո օրենքի դեմ, խորհրդանշվեց գառան նման եղջյուրներ ունեցող մի գագանով»:

«Սակայն մարգարեական մատիտի խիստ ուրվագծումը բացահայտում է փոփոխություն այս խաղաղ տեսարանում: Գառնանման եղջյուրներ ունեցող գագանը խոսում է վիշապի ձայնով և «նրա առաջ գործադրում է առաջին գագանի ամբողջ իշխանությունը»: Մարգարեությունը հայտարարում է, որ նա երկրի վրա բնակվողներին պիտի ասի, թե գագանի համար պատկեր շինեն, և որ «ստիպում է բոլորին՝ փոքրերին ու մեծերին, հարուստներին ու աղքատներին, ազատներին ու ծառաներին, նշան ստանալ իրենց աջ ձեռքի վրա կամ իրենց ճակատների վրա, և որ ոչ ոք չկարողանա գնել կամ վաճառել, բացի նրանից, ով ունի նշանը, կամ գագանի

անունը, կամ նրա անվան թիվը»: Այսպես բողոքականությունը գնում է Պապության հետքերով»: Signs of the Times, November 1, 1899.

Երբ Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները բացվեցին, ճանաչվեց, որ այդ վեց համարներում ներկայացված ամբողջ հաջորդականությունը վերաբերում էր այն երեք ուժերի փոխադրություններին, որոնք Քույր Ուայթը հենց նոր անվանել էր «հեթանոսություն», «Պապականություն» և «Բողոքականություն»: Թշնամին պնդում էր, թե քառասունմեկերորդ համարի «փառավոր երկիրը» կա՛մ Բողոքականության, կա՛մ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստների եկեղեցու խորհրդանիշն է, սակայն «փառավոր երկիրը» Միացյալ Նահանգներն է, և քառասունմեկերորդ համարում հյուսիսի թագավորը (պապականությունը) շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ նվաճում է Միացյալ Նահանգները: Այն սատանայական մոլորությունը, որը «փառավոր երկիրը» նույնացնում է Միացյալ Նահանգներից բացի որևէ այլ բանի հետ, նախատեսված է կանխելու, որպեսզի տղամարդիկ և կանայք չճանաչեն, որ 1989 թվականին Խորհրդային Միության փլուզումից հետո, Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներով ներկայացված ժամանակաշրջանում, հաջորդ մարգարեական իրադարձությունը շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքն է:

Յոթներորդ օրվա ադվենտիստների համար սա նշանակում է, որ քառասունմեկերորդ համարը մատնանշում է Աստծո եկեղեցու փորձության ժամանակի ավարտը, իսկ վերջին բանը, որ Լաոդիկեական ադվենտիզմը ցանկանում է լսել, այն է, որ իրենց փորձության ժամանակը սպառվում է: Տերը վեճը հասցրեց մի կետի, որտեղ ընդունվեց, որ երբ հեթանոսական Հռոմը մ.թ.ա. 31 թվականին Ակտիումի ճակատամարտում իր վերահսկողությունը հաստատեց աշխարհի վրա, նախ պարտավոր էր նվաճել երեք աշխարհագրական իշխանություններ, ինչպես ներկայացված է Դանիել մարգարեի գրքի ութերորդ գլխում:

Եվ նրանցից մեկից դուրս եկավ մի փոքր եղջյուր, որը չափազանց մեծացավ դեպի հարավ, դեպի արևելք և դեպի ցանկալի երկիրը: Դանիել 8:9.

Սահմանված փաստ էր, որ «հարավը», «արևելքը» և «գեղեցիկ երկիրը» ներկայացնում էին այն երեք աշխարհագրական տարածքները, որոնց նկատմամբ հեթանոսական Հռոմը վերահսկողություն հաստատեց, երբ այն բարձրանում էր երկրի գահին՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորություն: Այս փաստի հետ մեկտեղ նաև այն էր, որ պապական Հռոմը ևս պիտի հաղթահարեր երեք աշխարհագրական ուժեր, երբ այն բարձրանում էր երկրի գահին՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորություն, ինչպես ներկայացված է Դանիելի յոթերորդ գլխում:

Ես դիտում էի եղջյուրները, և ահա նրանց մեջ ելավ մի ուրիշ՝ փոքր եղջյուր, որի առաջ առաջին եղջյուրներից երեքը արմատախիլ արվեցին. և ահա այս եղջյուրի վրա կային մարդու աչքերի նման աչքեր և մի բերան, որ մեծամեծ բաներ էր խոսում: Դանիել 7:8.

Քառասունմեկերորդ համարի «փառավոր երկրի» շուրջ ծագած հակամարտության մեջ Տերը ցույց տվեց, որ մարգարեության մեջ Հռոմի երեք դրսևորում կա: Հեթանոսական Հռոմը, որին հաջորդեց պապական Հռոմը, և ապա վերջին օրերի Հռոմը, որ մենք կոչեցինք «Ժամանակակից Հռոմ»: Մարգարեության երկու առողջ ու հաստատված ճշմարտությունների հիման վրա՝ առաջինը, որ Աստված երբեք չի փոխվում, և երկրորդը, որ ճշմարտությունը հաստատվում է երկու վկաների վկայությամբ, մենք առանց տատանվելու եզրակացրինք, որ Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներում հյուսիսի թագավորի առջև կանգնած երեք խոչընդոտները պետք է ներկայացնեն երեք ժամանակակից աշխարհագրական տերություններ:

Հիսուս Քրիստոսը նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան: Եբրայեցիներին 13:8:

Գրված է նաև ձեր օրենքում, թե երկու մարդու վկայությունը ճշմարիտ է: Հովհաննես 8:17:

Այս ճանաչումը հաստատեց այն, ինչ մենք արդեն եզրակացրել էինք, որովհետև մենք «փառավոր երկիրը» նույնացնում էինք իբրև աշխարհագրական ուժի (Միացյալ Նահանգների) հետ և մերժում էինք այն անմիտ գաղափարը, թե այն ներկայացնում է եկեղեցին, որը հոգևոր ուժ է: Մենք այս դիրքորոշումը ձևավորեցինք այն համոզմունքի հիման վրա, որը միշտ հաստատվել է, որ Աստծո Խոսքում պատահականություններ չկան: Բազմաթիվ վկայությունների հիման վրա պարզ է, որ վերջին օրերին Աստծո եկեղեցին լեռ է:

Եվ պիտի լինի վերջին օրերում, որ Տիրոջ տան լեռը կհաստատվի լեռների գագաթին, և պիտի բարձրանա բլուրներից վեր, և բոլոր ազգերը պիտի հոսեն դեպի այն: Եվ շատ ժողովուրդներ պիտի գնան ու ասեն. Եկե՛ք, և բարձրանանք Տիրոջ լեռը, Հակոբի Աստծու տունը, և Նա կտվորեցնի մեզ Իր ճանապարհները, և մենք պիտի ընթանանք Նրա շավիղներով, որովհետև Սիոնից պիտի ելնի օրենքը, և Տիրոջ խոսքը՝ Երուսաղեմից: Եսայիա 2:2, 3.

Նրանք, ովքեր առաջ էին քաշում, թե «փառավոր երկիրը» եկեղեցին է, և առավել հաճախ պնդում էին, թե դա Յոթերորդ-օրյա աղվենտիստների եկեղեցին է, այդպես էին անում, որովհետև Դանիելը այդ երկիրը բնորոշում է որպես «փառավոր», և նրանց մակերեսային դատողությունը հանգեցրել էր այն եզրակացության, որ, քանի որ քառասունհինգերորդ խոսքում հիշված «փառավոր սուրբ լեռը» անկասկած Աստծո վերջին օրերի եկեղեցին է, ուրեմն «փառավոր երկիրը» նույնպես պետք է եկեղեցին լինի: Ի վերջո, երկուսն էլ պարունակում են «փառավոր» ածականը:

Աստծու խոսքում սխալներ չկան, և երբ Դանիելը «երկիր» բառն է գործածում «փառավոր» բառի հետ առնչությամբ, իսկ չորս համար անց «սուրբ լեռ» արտահայտությունն է գործածում «փառավոր» բառի հետ առնչությամբ, Դանիելը դիտավորյալ տարբերակում էր անում երկրի և լեռան միջև: Բառացի փառավոր երկիրը Հուդան է, և հենց Երուսաղեմ քաղաքում է կանգնեցվել Աստծու տաճարը: Երուսաղեմը, կամ տաճարը, կարելի է հասկանալ որպես Աստծու եկեղեցի, սակայն այն տարածքը, որտեղ գտնվում է Երուսաղեմը, Հուդայի երկիրն է: Բազմաթիվ ճշմարտություններ

հաստատվեցին, երբ գիտությունն աճեց երրորդ հրեշտակի առաջընթաց լույսի ներքո, սակայն մենք այստեղ պարզապես շարադրում ենք մարգարեության այն նախապատմությունը, որը նույնականացնում է Հոռմի երեք դրսևորումները:

Երբ մենք ճանաչեցինք, որ հեթանոսական և պապական Հոռմը ներկայացնում էին երկու վկաներ, որոնք հաստատում էին ժամանակակից Հոռմի մարգարեական բնութագրերը, մենք ճանաչեցինք մեկնաբանության մի սկզբունք, որը ես կոչեցի «մարգարեության եռակի կիրառություն»: Կային նաև ուրիշներ, որոնք կիրառել էին որոշ մարգարեությունների եռակի կրկնության նմանատիպ գաղափարներ, սակայն այն սահմանումը, որին մենք հասանք և ճանաչեցինք, այն սահմանումն է, որ մինչ այժմ էլ գործածում ենք: Կարևոր է հասկանալ, որ մարգարեության եռակի կիրառության մարգարեական կանոնը, որը Future for America-ի կողմից այդքան հաճախ է կիրառվում, գիտակցվեց Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների շուրջ ընթացող փաստարկման ընթացքում, սակայն նույնքան կարևոր է նաև այն, որ այդ փաստարկումը հանգեցրեց առաջին ճանաչմանը, որ մարգարեության եռակի կիրառությունը վերաբերում էր Հոռմին: Միլլերական պատմության մեջ բանավեճերից մեկը այն էր, թե արդյոք Անտիոքոս Եպիփանեսն էր Դանիելի ժողովրդի «ավազակները», թե «ավազակները» Հոռմն էր, ինչպես Միլլերականներն էին հասկանում: Պատճառը, թե ինչու սա կարևոր է, այն է, որ Հոռմը, որպես Դանիելի ժողովրդի «ավազակները», այն է, ով «պիտի հաստատեր տեսիլքը» Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարում:

Եվ այն ժամանակներում շատերը պիտի ելնեն հարավի թագավորի դեմ. նաև քո ժողովրդի բռնարարները պիտի բարձրացնեն իրենց՝ տեսիլքը հաստատելու համար, բայց պիտի ընկնեն: Դանիել 11:14:

Առաջին անգամ, երբ մենք ըմբռնեցինք մարգարեության եռակի կիրառությունը, դա ճանաչվեց այն փաստով, որ աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ կան Հոռմի երեք դրսևորումներ: Հոռմը հաստատեց երրորդ հրեշտակի առաջադիմող լույսի տեսիլքը, ինչպես որ արեց Միլլերական պատմության մեջ: Միլլերական պատմության մեջ այն ըմբռնումը, որ հեթանոսությունն ու պապականությունն էին այն գորությունները, որոնք ոտնահարում էին սրբաբանը և զորքը, դարձավ այն ճշմարտության կառուցվածքը, որի վրա Միլլերը կառուցեց իր մարգարեական բոլոր ըմբռնումները: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները հաստատեցին մի ճշմարտության կառուցվածք, որի վրա Future for America-ն կառուցել է իր բոլոր մարգարեական կիրառությունները: Այդ կառուցվածքը վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի երեք ավերիչ գորություններն են, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմագեդոն:

Այդ շրջանակը հիմնված է այն ճանաչման վրա, որ հեթանոսական Հոռմը, որին հաջորդում է պապական Հոռմը, տալիս են երկու վկաներ, որոնք հաստատում են ժամանակակից Հոռմը, և որ ժամանակակից Հոռմը հոգևորականության վիշապի (Միավորված ազգերի կազմակերպությունը), կաթոլիկության գազանի (պապականությունը) և հավատուրաց բողոքականության սուտ մարգարեի (Միացյալ Նահանգները) եռակի միությունն է: Այդ շրջանակն այն է, ինչ մենք նույնացնում ենք

որպես մարգարեության եռակի կիրառում: Հաջորդ հոդվածների ընթացքում մենք կքննարկենք մարգարեության տարբեր եռակի կիրառությունները, որոնք ճանաչվել են և որոնք կազմում են երեք հրեշտակների առաջադիմող լույսի շրջանակը:

Մենք կդիտարկենք Հռոմի երեք դրսևորումների եռակի կիրառությունը, որոնք նույնացնում են ժամանակակից Հռոմի քաղաքական և կրոնական կառուցվածքը, որը Քույր Ուայթը կոչեց եկեղեցականապետություն և պետականապետություն: Այդ կառուցվածքը ճանաչվում է հեթանոսական Հռոմի մարգարեական բնութագրերը պապական Հռոմի մարգարեական բնութագրերի հետ համադրելու միջոցով՝ ժամանակակից Հռոմում այդ բնութագրերը ճանաչելու և հաստատելու նպատակով:

Մենք կդիտարկենք Բաբելոնի երեք դրսևորումների եռակի կիրառությունը, ինչպես ներկայացված են Նեբրովթով, Նաբուգոդոնոսորով և Բաղդասարով, որոնք բնորոշում են մեղքի մարդուն ներհատուկ ամբարտավանությունը, որը նստած է Աստծո տաճարում՝ հռչակելով, թե ինքն է Աստված, և որին Եսային բնորոշեց որպես «հպարտ Ասորացի»: Պապական ամբարտավանությունը, որը Աստվածաշնչյան մարգարեության նյութերից է, ճանաչվում է՝ միավորելով Բաբելի մարգարեական հատկանիշները Բաբելոնի մարգարեական հատկանիշների հետ՝ ժամանակակից Բաբելոնի բնութագրերը նույնացնելու և հաստատելու նպատակով:

Մենք կքննենք Եդիպի երեք դրսևորումների եռակի կիրառությունը, ինչպես ներկայացված է Եդիպի և Հովհաննես Մկրտչի միջոցով, որոնք վերջին օրերում նույնականացնում են «անապատում աղաղակողի ձայնը»: Վերջին օրերում անապատում աղաղակողի ձայնը ներկայացնում է մի որոշակի պահապանի, որը մի շարժում է, և նույնականացնում է մի շարժման մեջ առկա կրկնակի վկայությունը, որն ունի նման սկիզբ և ավարտ: Մեզ տեղեկացվում է, որ չի կարող լինել երրորդ հրեշտակ՝ առանց առաջինի և երկրորդի, ուստի մի մակարդակում անհնար է առաջին հրեշտակի շարժումը բաժանել երրորդ հրեշտակի շարժումից, և երկու շարժումներն էլ ներկայացված են մի պահապանով, որը նախատիպորեն պատկերված էր Եդիպի և Հովհաննես Մկրտչի միջոցով:

«Գրիչով և ձայնով մենք պետք է հնչեցնենք հռչակումը՝ ցույց տալով դրանց կարգը և այն մարգարեությունների կիրառությունը, որոնք մեզ բերում են դեպի երրորդ հրեշտակի պատգամը: Առաջինի և երկրորդի առանց երրորդը լինել չի կարող: Այս պատգամները մենք պետք է տանք աշխարհին՝ հրատարակություններով, ճառերով, մարգարեական պատմության ընթացքի մեջ ցույց տալով եղած բաները և այն բաները, որ պիտի լինեն»: Selected Messages, գիրք 2, 105.

Մենք կդիտարկենք ուխտի պատգամաբերի՝ հանկարծ իր տաճարը գալու համար ճանապարհի պատրաստող պատգամաբերի երեք դրսևորումների եռակի կիրառությունը, ինչպես ներկայացված է Հովհաննես Մկրտչի և Վիլյամ Միլլերի միջոցով: Վերջին պահապանը մարգարեության նյութ է, որը ճանաչվում է՝ Հովհաննես Մկրտչի և Վիլյամ Միլլերի մարգարեական բնորոշ հատկանիշները միավորելով՝ Մաղաքիայի երրորդ գլխի վերջնական կատարման նույնացման համար:

Ահա, ես ուղարկում եմ իմ պատգամաբերին, և նա ճանապարհ պիտի պատրաստի իմ առաջ. և Տերը, որին դուք փնտրում եք, հանկարծ պիտի գա իր տաճարը, այսինքն՝ ուխտի պատգամաբերը, որին դուք հաճում եք. ահա, նա պիտի գա, ասում է Զորաց Տերը: Մաղաքիա 3:1:

Մենք կուսումնասիրենք իսլամի երեք դրսևորումների եռակի կիրառությունը, ինչպես դրանք ներկայացված են Հայտնության ութերորդ և իններորդ գլուխների առաջին և երկրորդ վայերի իսլամի մարգարեական բնութագրերով, որոնք նույնականացնում են Հայտնության տասներորդ և տասնմեկերորդ գլուխներում մատնանշված երրորդ Վայի իսլամի մարգարեական բնութագրերը:

Այս հարցերը մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Թույլ մի՛ տվեք, որ որևէ մեկը ձեզ համար ուղեղ լինի, թույլ մի՛ տվեք, որ որևէ մեկը կատարի ձեր մտածումը, ձեր հետաքննությունը և ձեր աղոթքը: Մա է այն խրատը, որ այսօր պետք է սրտով ընդունենք: Ձեզնից շատերը համոզված են, որ Աստծո արքայության և Հիսուս Քրիստոսի թանկագին գանձը գտնվում է Աստվածաշնչում, որ պահում էք ձեր ձեռքում: Դուք գիտեք, որ ոչ մի երկրային գանձ ձեռք չի բերվում առանց մեծագույն ջանքի: Ապա ինչո՞ւ պիտի ակնկալեք հասկանալ Աստծո խոսքի գանձերը՝ առանց ջանասիրությամբ Սուրբ Գրությունները քննելու»:

«Պատշաճ և ճիշտ է Աստվածաշունչը կարդալը, սակայն ձեր պարտականությունն այդտեղ չի ավարտվում, որովհետև դուք պետք է ինքներդ քննելով ուսումնասիրեք նրա էջերը: Աստծու ճանաչությունը չի ձեռք բերվում առանց մտավոր ջանքի, առանց իմաստության համար աղոթքի, որպեսզի ճշմարտության մաքուր հատիկից զատեք այն մղեղը, որով մարդիկ և սատանան խեղաթյուրել են ճշմարտության վարդապետությունները: Սատանան և իր հետ դաշնակցած մարդկային գործակիցները ջանք են գործադրել սխալի մղեղը խառնելու ճշմարտության ցորենին: Մենք պետք է ջանասիրաբար որոնենք ծածուկ գանձը և երկնքից իմաստություն խնդրենք, որպեսզի մարդկային հնարանքները զատենք աստվածային պատվիրաններից: Սուրբ Հոգին կօգնի որոնողին մեծ ու թանկագին ճշմարտությունները գտնելու մեջ, որոնք վերաբերում են փրկագնության ծրագրին: Կամենում եմ բոլորի վրա տպավորել այն փաստը, որ Սուրբ Գրքի մակերեսային ընթերցանությունը բավարար չէ: Մենք պետք է որոնենք, և սա նշանակում է գործադրել այն ամենը, ինչ ենթադրում է այդ խոսքը: Ինչպես հանքագործը ջանադրությամբ քննում է երկիրը՝ նրա ոսկե երակները հայտնաբերելու համար, այնպես էլ դուք պետք է քննելով ուսումնասիրեք Աստծու խոսքը այն ծածուկ գանձի համար, որը սատանան այնքան երկար ժամանակ ձգտել է թաքցնել մարդուց: Տերը ասում է. «Եթե մեկը կամենա Նրա կամքը կատարել, նա կճանաչի վարդապետության մասին»: Հովհաննես 7:17»: Fundamentals of Christian Education, 307.